

COUSSENS, Jules Cyrille, katholiek volksvertegenwoordiger en oud-burgemeester van Kortrijk (Wevelgem 24 juli 1898).

Studeerde aan de Sociale School te Heverlee. Werd achtereenvolgens secretaris van het Christelijk Vakverbond, arrondissement Kortrijk, volksvertegenwoordiger en burgemeester van Kortrijk. Leidt sedert 1945 een autobusbedrijf.

Jules Coussens stamt uit een arbeidersfamilie en was vlasbewerker tot hij in 1921 vrijgesteld werd voor het Christelijk Vakverbond, arrondissement Kortrijk. In 1922 ging hij studeren aan de pas gestichte Sociale School te Heverlee. Hij had er als studiegenoten A. Cool, P.-W. Segers en O. Behogne. De studentenbeweging beleefde toen een rumoerige periode vol conflicten waaraan Coussens intens deelnam. Toen hij in 1924 het diploma van maatschappelijk werker behaalde, werd hij benoemd tot algemeen secretaris van het Christelijk Vakverbond voor het arrondissement Kortrijk (tot eind 1936).

In 1926 werd hij gekozen tot gemeenteraadslid van Kortrijk, maar in 1928 diende hij zijn ontslag in uit protest tegen het franskiljonse beleid van het toenmalige stadsbestuur. Nadat hij in 1932 provinciaal raadslid geworden was, volgde hij een jaar later de overleden Moeskroense volksvertegenwoordiger voor het ACW, H. Duchâtel, op. Hij bleef volksvertegenwoordiger voor het arrondissement Kortrijk tot 1946.

Van 1921 af was Coussens actief in tal van Vlaamse verenigingen, maar vooral in de Grammensactie. Hij was lid van de Raad der Daad en behoorde tot de parlementsleden die Grammens regelmatig raadpleegde. Een en ander had tot gevolg dat Coussens in de katholieke kringen te Kortrijk altijd „de Vlaams-nationalist” genoemd werd, een predikaat dat hij geenszins afwees. In het parlement behoorde hij tot de meest radicaal Vlaamsgezinde vleugel van de katholieke partij, waarvan hij met G. Sap en L. Vindevogel de spits vormde. Typend is dat hij bij conflicten herhaaldelijk een van de katholieke parlementsfractie afwijkende houding aannam, zo b.v. toen begin 1935 de regering zich niet verzette tegen burgemeester Max, die een Vlaamse betoging te Brussel verbood, of in 1939, toen hij zich n.a.v. het incident Hubin-Grammens verzette tegen de uitsluiting van Grammens uit het parlement. Na 1946 bond Coussens herhaalde malen alleen de strijd aan bij de parlementsverkiezingen (de zgn. lijst „Coussens”). In 1949 kwam hij maar een klein aantal stemmen tekort om gekozen te worden. Hij stond echter nooit op een eigenlijke lijst van de Volksunie.

Van 1939 tot '50 was Coussens schepen en van 1950 tot '59 burgemeester van Kortrijk. Onder zijn leiding organiseerde de stad in 1952 de grote Guldensporenfeesten. Na een conflict in de katholieke partij te Kortrijk kwam Coussens in de Kortrijkse gemeenteraad in de oppositie (tot 1970).

Coussens is een typische oppositiefiguur, die wellicht altijd dichter bij de Vlaams-nationalistische dan bij de katholieke partij heeft gestaan.

LITERATUUR: F. Grammens, *40 jaar heldhaftige Uilenspiegelkamp* (1961); - H.J. Elias, *Vijfentwintig jaar Vlaamse Beweging, 1914/1939*, III (1969); - P. van Molle, *Het Belgisch Parlement. Le Parlement Belge 1894/1969* (1970); - J. Florquin, *Jules Coussens, in Ten huize van...*, VII (1971).

ERIK VANDEWALLE